

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Krzysztof Cesarz (sprawozdawca)

w sprawie A. N.

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 kwietnia 2017 r.,

dopuszczalności wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 grudnia 2013 r., w sprawie IV K (...), i kwestii wznowienia z urzędu postępowania,

na podstawie 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. i art. 544 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić bez rozpoznania wnioszek obrońcy skazanego,**
- 2. stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 12 grudnia 2016 r. (data prezentaty) obrońca skazanego A. N. – adwokat M. K. - zwrócił się do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia

23 grudnia 2013 r., w sprawie IV K (...). We wniosku obrońca wskazał, że „orzeczenie Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 grudnia 2013r., sygn. akt IV K (...) zostało wydane w sytuacji, gdy w składzie orzekającym brało udział dwóch ławników bez zgody prezesa Sądu Okręgowego, co skutkowało powstaniem uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 2 (k.p.k.- uzupeł. SN) i koniecznością wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 1 i 3 k.p.k.”. Zdaniem obrońcy, Sąd I instancji był nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 *in princ.* k.p.k., bowiem prezes nie dopełnił w odniesieniu do ławników wymogu określonego w art. 170 § 1 u.s.p. co do 4 ostatnich terminów rozpraw.

Konkludując obrońca wniósł o wznowienie postępowania w sprawie przeciwko A. N. zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 lutego 2015r., uchylenie wskazanego powyżej wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 grudnia 2013r., przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz zwolnienie skazanego od obowiązku uiszczania opłaty od niniejszego wniosku na podstawie art. 623 k.p.k.

W odpowiedzi na wniosek obrońcy skazanego prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o „pozostawienie bez rozpoznania wniosku adwokata M. K., obrońcy skazanego A. M. o wznowienie postępowania sądowego zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 lutego 2015r., sygn. akt II AKa (...); stwierdzenie braku podstaw do wznowienia tego postępowania z urzędu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie wskazać należy, że pismo złożone przez obrońcę skazanego w zakresie, w jakim powołuje się na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, nie może być traktowane jako wniosek o wznowienie postępowania. Trzeba bowiem stwierdzić, że zgodnie z art. 542 § 3 k.p.k. w sytuacji, gdy podstawą wznowienia postępowania ma być wystąpienie jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., wznowienie może nastąpić tylko z urzędu. Wówczas strona nie dysponuje własnym wnioskiem o wznowienie postępowania karnego, ale może jedynie sygnalizować właściwemu sądowi istnienie takiego uchybienia i potrzebę wznowienia postępowania z urzędu (*por. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2010 r., V KO 115/09, R-OSNKW 2010, poz. 389*).

Zatem, złożone w przedmiotowej sprawie pismo obrońcy skazanego nazwane „wnioskiem o wznowienie postępowania” należało w tej części potraktować jako sygnalizację potrzeby wznowienia postępowania z urzędu, a formalnie pozostawić wniosek ten bez rozpoznania jako niedopuszczalny.

Odnosząc się do zasadniczego problemu wskazanego przez obrońcę stwierdzić trzeba, że kwestia udziału w sprawie ławników, którzy przekroczyli wskazany w art. 170 § 1 u.s.p. limit liczby rozpraw, była już niejednokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, iż powyższa okoliczność nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. Niedopełnienie przez prezesa sądu wymogu wskazanego w zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy głównej „ważnej przyczyny”, o jakiej mowa w art. 170 § 1 u.s.p, nie stanowi też uchybienia w postaci nienależytej obsady sądu (vide: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 kwietnia 2004r., sygn. akt IV KK 417/03 OSNKW 2004, z.5, poz. 54; z dnia 23 czerwca 2004r., sygn. akt IV KK 131/04-Lex 162794). Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela wyrażone w tych judykatach zapatrywania prawne i powołaną na ich poparcie argumentację.

Z przytoczonych względów postanowiono jak w części dyspozytywnej postanowienia.